

Demény Péter

Préselt lemezek

1

Igazán igyekeztem, hogy
álmaim a valóság minél szelídebb felületével
találkozzanak.
Vagy talán csak reménykedtem, hogy
valami mégis marad belőlük, amikor
elindulnak szép városok fényes kikötői felé.
Hogy nem mindig a kurvák, jasszok, emberkereskedők,
kábitószercsempészek rontanak meg mindent.
De már a remény is öregszik,
egykor kemény húsa lötyyed, hervad már ligetünk, díszei...
Az irodalom még segít, amennyit tud, az nem csapott be sosem,
a szerelem sem, csak az élet.
Nem imádkozhatom, hogy ne legyenek szüleim,
elvégre korábban lettek, mint én, miféle fohászt tudhatnék mondani?
Virágzik bennem a hervadás.

2

Én nem tudom, mi van a szeretettel,
már eleve kevesebb, mint amit képzeltünk róla.
Túl van dimenzionálva, azt mondanám.
A szomorúság soha el nem fogy: de legyenek bár jövőmondások, eltöröl-
tetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik.
Most azért megmarad a hit, remény, szomorúság, e három; ezek között pedig
legnagyobb a szomorúság.
Ez az én korinthusbeliekhez és clausenburgbeliekhez és neumarkbeliekhez és
mindenbeliekhez szóló legelső és legutolsó levelem.
Ne legyenek nagy reményeitek, se nagy igényeitek.
Mert úgyis meghaltok, és sem titeket nem szeret jól senki,
sem ti nem szerettek jól senkit.
De mindenkor szépen fogtok szomorkodni,
és a szomorúság betölti a feladatát a ti életetekben.
Ezért hát ne szomorkodjatok: szomorkodik helyettetek a ti lelketek,
az a gyakran megcsúfolt, kevésbé ápolat,
világ alján szorongó apró szívetek.